

Samen kerken.....

'Als God je opvangt'

Wie kan je raken als God je aanraakt? Wat kan je bevangen als God je opvangt?

Hij is als een schaduw als de zon steekt Hij is een licht als de nacht nadert.

Hij is een hoorder als de nood roept. Hij is een berging als de weg stukt.

Hij is de kracht als je zwak staat. Hij is de woning als je tent breekt.

Bovenstaande dichtwoorden (uit de bundel 'Psalmen opnieuw' van Siebren van der Zee) zijn geïnspireerd door psalm 91. Een joods lied dat traditioneel de eerste zondag van de veertigdagentijd, op weg naar Pasen, kleurt. In deze psalm wordt een belofte van God doorgegeven: 'Roep jij Mij aan, Ik geef antwoord'. Ik word getroffen door de perspectiefwisseling: 'God die ons aanraakt' tegenover 'wat ons kan raken'. Het deed me denken aan een morgengebed, door Dietrich Bonhoeffer geschreven voor medegevangenen in Berlijn. Hij ervaart fysieke bedreiging door bombardementen op de naastliggende lokomotievenfabriek. Maar ook alles wat in die tijd gaande is (waaronder de moord op joden) plaagt hem: 'de wereld maakt me vaak misselijk en is een last voor mij'. Hij bidt: 'Tot U, God, roep ik in de vroege morgen. Help mij te bidden en mijn gedachten te richten op U. In mij is duisternis, maar bij U is licht. Ik ben eenzaam, maar Gij verlaat mij niet; ik ben bevreesd, maar bij U is hulp; ik ben onrustig, maar bij U is vrede; in mijn hart is bitterheid, maar bij U is geduld; ik begrijp uw wegen niet, maar Gij kent mijn weg'.

Een aangevochten geloof, een weg door een woestijn op zoek naar 'goed leven' voor zichzelf én voor de ander. En toch houden velen, telkens in de wereldgeschiedenis, bewonderenswaardig stand in hun wanhopigmakende situatie. Ik zag vorig jaar een youtube-filmpje van zingende gemeenteleden in een vernielde en kapotgeschoten koptische kerk in Egypte. Ze straalden iets onaantastbaars uit! En hoe zou het inmiddels zijn met de pater in de puinhopen van Homs, die na 50 jaar leven met 'zijn' Syriërs weigerde om geëvacueerd te worden? En zal er een bemiddelings-rol tussen strijdende groepen komen voor kerken in Oekraïne? Zullen er weer priesters met kruisen lopen temidden van bevolkingsgroepen die hun zorgen uiten? Waar is nog houvast voor onschuldige vredelievende burgers tussen de strijdende kampen, wie is te vertrouwen, wie kan redden?

Telkens zijn er in de geschiedenis en in het heden mensen, (groot en klein, publiek en in het verborgene), die in donkere uren wakend en biddend worstelen met God en niet loslaten '...tenzij Gij mij zegent'. Zij lijken op die Ene, een door God verlatene, die zelf God niet verliet en zo zijn vrienden de weg wees naar Gods liefde – 'sterk(er) als de dood'. In deze 40-dagentijd gedenken we Hem, zijn weg en de weg van zovelen die lijken op Hem. Laten we ons voegen op hun weg, en ons laten voeden door hun vertrouwen. Laten we in onze gebeden, in ons doen en laten, ons verbinden met al wiens vertrouwen wankelt. Wie kan je raken, als God je aanraakt? Kan God loslaten wat Hij ooit met zijn wereld en met zijn mensen begon?

Arie Gootjes
emeritus-predikant.

www.raadvankerkenborne.nl